

3 IN 1

Sandrine Jolie

ZOMER OMNIBUS

Undercover Soixante Neuf Stille Nacht

SERIE

M
marmer

UNDER COVER

SOIXANTE NEUF

STILLE NACHT

INHOUD

Under Cover

7

Soixante Neuf

103

Stille Nacht

339

UNDER COVER

1

Sanne Romeijn klikte met een zucht op het pauze-icoon op haar scherm en wreef in haar brandende ogen. Vijf uur achter elkaar ingespannen naar beveiligingsbeelden turen was niet goed voor haar slijmvliezen en voor haar humeur.

‘Ah, shit’, mompelde ze. Te laat herinnerde ze zich dat ze die ochtend make-up op had gedaan. Ze keek naar de donkere vlekken op haar vingers en vloekte opnieuw. Waarom had ze überhaupt de moeite genomen zich op te maken? Ze zag vandaag geen mens. Net als gisteren en, zo vreesde ze, morgen. Haar taak was om in de videokamer drie weken aan cameraopnames door te nemen in de hoop dat ze de hoofdverdachte in een omvangrijke drugszaak konden linken aan de wasserette waar, zo was inmiddels bewezen, op grote schaal witwassing van crimineel geld plaatsvond. Op een of andere manier gebeurde dat vaak bij wasserettes.

Sanne was er nog steeds niet helemaal uit of hier een bepaalde vorm van drugsbaronnen-humor in school. Feit was in elk geval dat het een makkelijke manier van witten was: veel kleine bedragen, veel contant geld, veel vreemden die in en uit konden lopen zonder dat het verdacht was. Immers, iedereen moest de was doen.

Behalve, blijkbaar, Georgino Panzaki. Hem had ze nog niet op de beelden kunnen ontdekken, net zomin als een van de vele loopjongens die de politie inmiddels had geïdentificeerd. Het onderzoek naar vermoedelijk de grootste drugsbaron van zuidelijke Nederland had na ruim twee jaar nog niks opgeleverd dat Panzaki's netwerk zou kunnen oprollen en de baron zelf voor langere tijd achter de tralies zou doen belanden. Natuurlijk, de recherche had genoeg bewijs dat hij in drugs handelde. Maar dat zou hem, in het gunstigste geval, een paar jaar straf opleveren. Waarschijnlijk minder. Niet de moeite waard. De grote klapper, daar wachtten ze op. Sanne betwijfelde of de verborgen camera die de recherche bij de ingang van de verdachte wasserette had opgehangen de truc ging doen. Ze had dik anderhalve week aan beeldmateriaal bekeken en helemaal niks gevonden dat er ook maar in de verste verte op duidde dat Panzaki banden had met de wasserette.

Ze slaakte een zucht en stond op. Haar koffiebeker was leeg en ze moest haar make-up fatsoeneren. Ze opende de deur van de donkere ruimte en knipperde even tegen het licht. Op de gang en in de kantoren die erop uitkwamen heerste bedrijvigheid, geroezemoes. Als je te lang in die videokamer zat, vergat je dat op de rest van de recherche-

afdeling hard werd gewerkt aan het oplossen van allerlei criminele zaken.

Sanne zette haar koffiebeker in het keukentje en dook het toilet in. Met een papieren handdoekje en wat water poetste ze de oogschaduwvlekken van haar wangen. Haar mascara was gelukkig blijven zitten. Ze liep naar de koffieautomaat in het keukentje en drukte twee keer op de knop van de extra sterke zwarte koffie. Ooit, toen ze net na haar opleiding als surveillant was begonnen, was ze ervan overtuigd geweest dat recherchewerk het meest opwindende was dat je binnen de politie kon doen. Ze had keihard gewerkt om boven het maaiveld uit te komen en uiteindelijk had ze de stoute schoenen aangetrokken en had ze gesolliciteerd bij de recherche. Weer later had ze haar zinnen gezet op een baan bij de Dienst Specialistische Recherche Toepassingen, wat haar betrof het neusje van de zalm binnen de recherche. Ze wist dat haar sollicitatie voor de nodige gefronste wenkbrauwen had geleid. De Dienst werd voornamelijk bemand door door de wol geverfde rechercheurs, minstens tien jaar ouder dan zij met haar vierendertig jaar, en derhalve ook heel wat meer ervaren. Maar haar ambitieuze houding en grote dosis lef hadden indruk gemaakt op de leidinggevende van de afdeling, Rudi Zundert. Ze realiseerde zich heel goed dat ze door te solliciteren zichzelf ook volslagen belachelijk had kunnen maken en des te uitzinniger was ze geweest toen Rudi belde dat hij haar graag in zijn team wilde hebben. Dat was nu anderhalf jaar geleden. Het eerste jaar had ze vooral assisterend werk gedaan. Undercoveroperaties voorbereid en ondersteund, om de kneepjes van

het vak te leren. Zes maanden geleden was ze voor het eerst zelf als undercoveragente ingezet. Samen met collega's was ze geïnfiltrerd om een illegale bonthandel te ontmaskeren. De operatie was een succes geworden en de omvangrijke handel was opgerold, puur en alleen dankzij het slimme undercoverwerk. De vijf verantwoordelijken waren opgepakt en de rechtszaak tegen hen zou later dit jaar beginnen. Een hele kluit voor het Openbaar Ministerie, want de vier mannen en één vrouw bleken niet alleen in Nederland, maar ook in het buitenland talloze fokkerijen te hebben waar zo'n beetje alle regels werden geschonden. Sanne had een paar van de fokkerijen in Nederland – allemaal gelegen in het grensgebied met Duitsland of België – gezien en ze kon nog steeds de geur terughalen die daar hing. De geur van angst. De honderden beesten die onder erbarmelijke omstandigheden in veel te kleine hokken leefden, die elkaar aanvielen en letterlijk doodden vanwege een stukje voedsel. Ze had er grote moeite mee gehad die beesten niet allemaal in één keer vrij te laten, maar haar rol was die van geïnteresseerde handelspartner geweest en dus had ze met lede ogen moeten toezien hoe het dierenleed langer duurde. Gelukkig hadden ze na drie maanden genoeg bewijzen verzameld en konden de verantwoordelijken worden gearresteerd. Daarna had de Dierenbescherming zich over de verwaarloosde nertsen ontfermd.

Sanne en haar collega's waren als een soort helden ontvaard bij de Dienst en ze merkte dat ze sinds die undercoveractie meer respect had bij haar collega's. Ze hoefde niet meer zo vaak op te boksen tegen veel meer erva-

ren rechercheurs die niet begrepen waarom Rudi in vrede-
naam zo'n broekie had aangenomen. Ze begon haar
sporen te verdienen. Mede daardoor smaakte de under-
coveractie naar meer.

Ze nam haar beker mee naar de videoruimte en sloot de
deur achter zich. In het donker nam ze weer plaats achter
het bureau. Nadenkend roerde ze door de koffie. De actie
mocht dan naar meer smaken, vooralsnog was een nieu-
we undercoveropdracht uitgebleven. Ze was al bijna drie
maanden terug bij haar oude werkzaamheden: voorbe-
reiding en ondersteuning. En dat terwijl ze juist brandde
van de ambitie om te laten zien wat ze kon. Ze durfde niet
aan Rudi te vragen of er nog wat van kwam. Hij had haar
een enorme kans gegund door haar aan te nemen en in
te zetten op het onderzoek naar de bonthandel. Ze wilde
niet ondankbaar of ongeduldig overkomen. Als hij geïrri-
teerd raakte, zou het er vast niet beter op worden. Hoewel
ze zich dat eigenlijk niet goed kon voorstellen. Rudi was
een aimabele man. Wie hem niet goed kende, zou hem
niet houden voor de intelligente en soms keiharde poli-
tieman die hij werkelijk was. Hij had iets vaderlijks over
zich, waarmee hij niet alleen Sanne maar de meeste jonge
rechercheurs benaderde. Als ze een vraag had die te ma-
ken had met het lopende onderzoek of met het vak in het
algemeen, zou ze geen seconde aarzelen en bij hem aan-
kloppen. Maar ze wist niet wat hij zou zeggen als ze haar
onvrede zou uiten.

Met een zucht zette ze het koptelefoontje weer op haar
oren en startte de video. Mensen met tassen vol was be-
gonnen de wasserij in en uit te lopen. Ze tuurde naar het

scherm en voelde haar ogen opnieuw branden. Ze nam een grote slok koffie.

Sanne had het idee dat er uren verstreken waren toen ze het lampje van de telefoon rood zag oplichten. Ze keek vluchtig op de klok. In werkelijkheid was het slechts drie kwartier. Ze zette de video stil, verschoof de koptelefoon naar haar nek en reikte naar de hoorn.

‘Romeijn’, zei ze.

‘Sanne.’

Ze ging rechter op zitten. ‘Rudi’, antwoordde ze. Ze rapporteerde niet aan hem, hij was niet eens de onderzoeksleider, maar toch voegde ze toe: ‘De camerabeelden hebben nog steeds niks opgeleverd.’

‘Daar bel ik niet voor. Kom even naar mijn kantoor.’

Sanne voelde een verwachtingsvolle steek in haar buik. ‘Ik ben er over een minuut.’

Ze trok de koptelefoon van haar nek en gooide hem op het bureau. Daarbij stootte ze bijna haar koud geworden koffie om. Ze kon maar net voorkomen dat de zwarte vloeistof over het toetsenbord van de computer uitliep. Snel verliet ze de kamer en liep met grote passen naar het kantoor van Rudi aan het einde van de gang. Haar hart klopte harder dan normaal. Rudi liet haar nooit komen, en het zou vast niet voor niks zijn.

Ze klopte kort op de openstaande deur. Rudi zat achter zijn bureau en keek op. ‘Ah, daar ben je.’ Hij gebaarde naar een van de twee stoelen voor hem. ‘Ga zitten.’

Sanne nam plaats en probeerde niet al te verwachtingsvol te kijken.

Rudi trok een dikke dossiermap naar zich toe. Ze volgde zijn bewegingen met haar ogen. Hij sloeg de map open en trok er een foto uit. Daarna keek hij haar aan.

‘Hoe gaat het?’

Ze knipperde even. ‘Goed. Ik ben bezig met de videobeelden van de wasserij waar Panzaki zijn drugsgeld witwast. Vooralsnog hebben we hem er niet aan kunnen linken, maar vroeg of laat moet dat lukken.’

Rudi knikte langzaam. ‘Iemand anders gaat de camerabeelden van je overnemen. Voor jou heb ik iets anders.’ Over het bureau schoof hij de foto naar haar toe. ‘Ken je deze man?’

Sanne pakte het papier en keek naar een gezette man van in de vijftig. Hij had dun, rossig haar dat enigszins aan zijn licht bezwete schedel plakte. De bovenste knoopjes van zijn witte overhemd stonden open en grijs borsthaar krulde tevoorschijn. Om zijn nek hing een gouden ketting met een hanger die verdween in het borsthaar. De strakblauwe lucht op de achtergrond verried dat de foto ofwel in de zomer was genomen, of op een warme bestemming. Hij was duidelijk geposeerd, geen snapshot dat de politie onopvallend had genomen.

‘Facebook’, verklaarde Rudi, die haar blik blijkbaar feilloos kon lezen. ‘Ken je hem?’

Sanne trok haar mondhoeken naar beneden en schudde langzaam haar hoofd. ‘Nee.’

‘Dit is Charlie van der Zee, zesenvijftig jaar oud, geboren en woonachtig in Eindhoven. Onder andere, want hij heeft ook huizen in België, op Curaçao en in Zuid-Frankrijk. Leidt een luxe leventje, heeft sportwagens in alle soor-

ten en maten, vliegt voornamelijk privé en staat bekend om exorbitante feesten waarbij hij niet zelden personeel laat invliegen uit allerlei verre landen. En met personeel bedoel ik niet de kok. Hij heeft geld als water en wij vragen ons al enige tijd af waar dat geld vandaan komt.'

Sanne keek op. 'Drugs?'

Rudi knikte. 'Zeker, maar hij speelt het slim en het is nog niet gelukt een zaak tegen hem rond te krijgen. We vermoeden sterk dat hij banden heeft met Panzaki, maar ook dat kunnen we nog niet hard maken. De recherche-onderzoeken naar deze twee heren lopen parallel aan elkaar, waarbij het onderzoek naar Van der Zee wat mij betreft prioriteit heeft.'

'Hoezo?'

'Omdat hij naast drugs ook in de sekshandel zit. Hij is eigenaar van Charlie's Angels, een bedrijf dat een groot aantal sekslijnen en webcams exploiteert. Er gaan miljoenen om in de zaak en het grootste deel ervan lijkt te verdwijnen in de zak van de baas. De vrouwen aan de telefoon en voor de camera komen veelal uit Oost-Europa. Ze zijn vaak minderjarig en verblijven hier illegaal. We denken dat Charlie hun paspoorten afpakt, hen afscheept met een minimaal loontje en als hij hen niet meer kan gebruiken, verkoopt hij hen aan een van zijn vriendjes uit de business, die hen achter het raam zet.' Hij streek even door zijn haar. 'Dat laatste is een zaak van de zedenpolitie, wij richten ons in dit onderzoek vooral op de geldstromen en het personeelsmanagement. Waar komt het geld vandaan, hoeveel is het, waar blijft het, hoeveel gaat er naar de vrouwen, hoeveel komt er binnen als hij ze verkoopt? Charlie's

Angels heeft een boekhouding en betaalt zowaar belasting, maar de omzet op papier is een stuk kleiner dan de werkelijke omzet, vermoeden we. Van wat Charlie volgens de boeken verdient, kan hij niet eens de sportauto's die hij rijdt betalen, laat staan het huis waar hij woont. Het zal je niet verbazen dat een belletje naar de accountant van het bedrijf niet veel zin heeft. Die firma staat erom bekend dat ze meer criminele dan niet-criminele klanten in het bestand hebben.'

'Dus het gaat puur om de financiële zaken van het bedrijf?'

Rudi knikte. 'Ja, maar we willen ook weten hoe hij aan de vrouwen komt. Mogelijk gaan daarin ook grote bedragen om. We vermoeden dat hij contacten in Oost-Europa heeft die hij betaalt om de vrouwen voor hem te regelen. Waarschijnlijk komen ze het land binnen via België, daarom is ook de Belgische politie bij het onderzoek betrokken. Als hij inderdaad vrouwen koopt, kan hem naast financiële delicten ook mensenhandel ten laste worden gelegd en wordt de zaak tegen hem een stuk sterker.'

'Oké.' Sanne knikte en keek naar hem op. Ze zat hier niet zomaar. Haar hart begon sneller te slaan toen ze vroeg: 'En wat verwacht je van mij?'

Rudi trok de foto weer naar zich toe en stopte die terug in het dossier. 'We doen al maanden intensief onderzoek, maar we komen niet verder. Enkele misstanden zijn wel aan te tonen, maar we willen het in één keer goed doen. Grote criminele activiteiten aan het licht brengen. Daarom hebben we iemand nodig die de organisatie van binnenuit gaat analyseren. Iemand die undercover gaat bij

de sekslijnen en de webcams.' Rudi keek haar aan. 'Ik wil graag dat jij dat doet.'

Sanne beet op haar lip om te voorkomen dat er een grijns van oor tot oor op haar gezicht te zien zou zijn. Ze knikte, hield haar gezicht in de plooi en zei: 'Natuurlijk.' Om haar professionaliteit te onderstrepen voegde ze eraan toe: 'Dat is mijn werk.'

Rudi schoot in de lach. 'Nou, ik hoop dat je geen ervaring hebt met dit werk.'

'Nee! Nee, natuurlijk niet.' Sanne keek naar haar handen en baalde. Waarom moest ze nou van die onzin uitkramen? 'Ik bedoel: undercover gaan. Ik ben blij met deze nieuwe opdracht, Rudi.'

'Ik heb vertrouwen in je. De vorige keer heb je het goed gedaan.' Hij keek haar serieus aan. 'Dit is geen makkelijke actie, Sanne. Ik ben bang dat er meer van je wordt gevraagd dan de vorige keer. Als je undercover gaat als camgirl, zul je ook als zodanig moeten werken. Weet je zeker dat je dat wilt?'

Ze knikte. 'Natuurlijk.'

'Ik heb iemand geregeld die je een aantal dingen over het werk zal leren en daarna moet je solliciteren bij Charlie van der Zee. Daar hangt veel van af, want als je niet wordt aangenomen, mislukt de actie al voordat die begonnen is.'

Sanne knikte opnieuw ferm. 'Ik begrijp het.'

'Ze is hier over precies twee uur', zei Rudi met een blik op zijn horloge. 'In de tussentijd kun je je vast inlezen in de wereld van de sekslijnen en webcamgirls.' Hij schoof een andere map naar haar toe. 'Hierin zit een samenvat-

ting van wat we over Charlie van der Zee weten. Alles wat belangrijk is, staat erin. Lees het door en probeer deze week nog te solliciteren.' Hij leunde een beetje naar haar toe. 'We hebben begrepen dat hij behoefte heeft aan meisjes uit Nederland, of in elk geval uit de Europese Unie. Ter compensatie van al die vrouwen uit het Oostblok. Als je goed je best doet, zou het moeten lukken om binnen te komen. Wat hij je ook biedt aan salaris en of je nou wel of geen contract krijgt, je vindt alles best. Je werkte namelijk voor jezelf, maar je had te weinig klanten. En omdat je nogal een wilde bent en houdt van feesten, heb je geld nodig. Anders word je binnenkort je appartement uit gezet. Je vindt daarom elk aanbod goed, als er maar iets binnenkomt. Begin zelf niet over geld of contracten, laat hem komen. En onthoud precies hoe hij dat soort zaken regelt. Als je eenmaal binnen bent, krijg je meer gedetailleerde vragen waar we antwoord op willen.'

Sanne stond op en knikte opnieuw. Ze pakte de map. 'Duidelijk.'

'Je werk wordt overgenomen door Steensma, daar hoef je niet meer naar om te kijken. Spreekkamer zes staat tot je beschikking, daar komt Lara straks ook naartoe.'

'Lara?'

'Je lerares. Ze heet geen Lara, maar je kan haar zo noemen. O, en Sanne?'

Ze was al op weg naar de deur en keek om. 'Ja?'

'Praat met niemand over deze actie, niet binnen en niet buiten de afdeling. Slechts een paar mensen zijn op de hoogte. Lara is te vertrouwen, maar weet desondanks niet wat jij gaat doen.'

SOIXANTE NEUF

1

Sanne Romeijn staaarde naar haar eigen voeten en bedacht twee dingen. Dat ze in geen tijden haar teennagels had gelakt en dat het een luxe was dat ze, als ze wilde, de rest van de dag over dat feit kon nadenken. En ook dat ze geen idee had welke dag het eigenlijk was. Na twee maanden was ze het gevoel voor weekdagen helemaal kwijtgeraakt. Ze staaarde naar de zon, die iets begon te zakken. Het zou een uur of halfvier 's middags moeten zijn. Ze reikte naar de dikke pil die naast haar lag. Nog uren de tijd om te lezen voor ze met een aantal backpackers die ze onlangs had ontmoet, in het beste restaurant van het eilandje zou gaan eten. De tent zag er niet uit, maar de curry's die er geserveerd werden, waren de lekkerste die ze tijdens haar twee maanden in Thailand had geproefd.

Twee maanden, bedacht ze, terwijl ze het boek op haar buik legde en haar ogen sloot. Ze zakte iets meer onderuit in haar hangmat en droomde een beetje weg. Het leek veel langer dan twee maanden. Rudi's suggestie dat ze haar drie maanden verlof niet thuis zou uitzitten, maar zou gebruiken om op reis te gaan, was een goede geweest. Thuis zou ze vast zijn gaan malen, zou ze alle gebeurtenissen keer op keer hebben herbeleefd. Zou ze verklaringen hebben gezocht, zichzelf de schuld hebben gegeven en gefrustreerd zijn geraakt dat ze het niet anders had aangepakt. Dat had geen zin, had Rudi meteen duidelijk gemaakt. Er was geen schuldige, er waren geen fouten. Er was hooguit onhandigheid.

Onhandigheid die haar bijna haar leven had gekost.

Dat was een feit waar ze nog steeds moeilijk mee om kon gaan. Rudi zei dat ze er haar lessen uit moest trekken en het achter zich moest laten. Dat eerste had ze gedaan, aan het tweede werkte ze nog. Ze zou bij een nieuwe klus in elk geval voorzichtiger zijn, dat wel. Een undercover-agent die zich te ver liet meevoeren in een voor haar nieuwe wereld, was niet alleen een gevaar voor zichzelf, maar ook voor de rest van het team. Ook al bevond die wereld zich voor het grootste deel op internet, daarbuiten kon het uiterst riskant zijn, dat had ze na deze opdracht wel geleerd. Want uiteindelijk was een kleine onachtzaamheid haar bijna fataal geworden.

Ze schudde haar hoofd en opende haar ogen weer. Met een kneep ze ze een beetje dicht tegen de zon, die ondanks het feit dat ze in de schaduw lag, behoorlijk fel licht verspreidde.

Langzaam liet Sanne haar blik over het hagelwitte strand gaan. In het azuurblauwe water weerspiegelde het zonlicht als duizenden kleine lampjes. Het was dat er een palmboom voor haar stond, anders had ze uitzicht op twee statige rotsen die een soort poort naar het baaitje vormden. Daarachter strekte de oceaan zich uit. Ze had mazzel dat ze voor nog geen tien euro per nacht een huisje pal aan het strand kon huren. Ze had beschikking over een slaapkamer, een piepklein badkamertje en een mooie veranda, met de hangmat waar ze nu in lag en waarin ze al vele uren had doorgebracht. Ze huurde het huisje sinds een week en had nog geen behoefte om weg te gaan. Na acht weken waarin ze intensief had gereisd, was haar verblijf hier de perfecte ontspanning.

Ze richtte haar blik weer op de zee en haalde diep adem. Ze verbaasde zich er nog steeds over hoe verschrikkelijk mooi Thailand was. Zelfs Bangkok, waar ze na aankomst een week was gebleven, had meteen haar hart gestolen. De drukte, de levendigheid, de talloze knetterende brommertjes en schreeuwende mensen – ze had zich er helemaal in ondergedompeld. Zelfs de geur, die bij tijd en wijle niet te harden was, had ze op een of andere manier weten te waarderen. Het hoorde bij de stad.

Dat alles maakte dat ze zich heel ver weg van huis had gevoeld, precies wat ze op dat moment nodig had. Een andere wereld, dat was de juiste beschrijving. Een wereld waarin ze een grote undercoveroperatie niet bijna had laten mislukken. Niet de wereld waarin ze door persoonlijk betrokken te raken, bijna het voornaamste doelwit vrijuit had laten gaan, en waarin ze zichzelf zodanig in de nes-

ten had gewerkt dat haar bevrijding een kwestie van toeval en snel handelen was geworden. Eigenlijk was het stom toeval dat het arrestatieteam, juist op het moment dat de brand uitbrak, was gearriveerd voor een inval.

Langzaam gleden haar gedachten naar haar leidinggevende. Twee jaar werkte ze nu met hem samen. Ze dacht terug aan hun eerste ontmoeting. Ze was nerveus geweest toen ze zich had gemeld bij de Dienst Specialistische Recherche Toepassingen. Het was nogal een brutale actie geweest om na slechts twee jaar bij de recherche te besluiten dat ze toe was aan iets anders. Ze wist ook precies wat: undercoveroperaties. Ze wist niet precies waarom, maar dat had haar altijd getrokken. Infiltreren in een andere wereld, de criminaliteit van binnenuit bestrijden – ze was vol mooie ideeën bij de dienst terechtgekomen. In de praktijk bleek natuurlijk dat ze echt niet met open armen was ontvangen en ze had behoorlijk moeten knokken voor haar plek. Ze realiseerde zich nog steeds heel goed dat het aan Rudi te danken was geweest dat ze bij de dienst mocht komen werken.

Sanne glimlachte toen ze terugdacht aan de licht sarcastische blik waarmee hij haar tijdens dat eerste gesprek had opgenomen. Ze herinnerde zich nog precies het gevoel dat dat bij haar teweeg had gebracht. De nervositeit was op slag verdwenen en had plaatsgemaakt voor bewijsdrang. Ze zou wel eens even laten zien wat ze kon. Dat tijdens het gesprek het sarcasme had plaatsgemaakt voor een geamuseerde blik, had ze als een overwinning beschouwd. Rudi was een man met een grote staat van dienst en ze wist dat ze iets bij hem had losgemaakt. Later had hij haar

verteld dat ze hem een beetje aan zichzelf had doen denken, in zijn jonge jaren. Haar ambitie en doortastendheid kwamen overeen, had hij gezegd. Ze had het als een groot compliment beschouwd.

Dat ze Rudi's zegen had, betekende niet dat ze het in het begin makkelijk had gehad bij de dienst. Ze was niet op haar mondje gevallen en stond stevig in haar schoenen – twee eigenschappen die je bij de politie sowieso nodig had. Daarnaast was ze leergierig en had ze zo'n beetje elke cursus en bijscholing aangegrepen om beter te worden in haar werk. Maar dan nog was de eerste tijd een moeilijke geweest. Ze had moeten opboksen tegen zeer ervaren politiemannen en -vrouwen die niet begrepen dat de baas haar had aangenomen. Ze had te maken gekregen met veel scepsis en was ronduit tegengewerkt, maar ze had zich er niet door uit het veld laten slaan. Uiteindelijk had ze het respect van haar teamgenoten gewonnen, zeker nadat ze haar allereerste undercoveractie, waarbij ze samen met collega's was geïnfiltrerd om een illegale bonthandel te ontmaskeren, tot een goed einde had gebracht. Natuurlijk was ze bij die actie tegen allerlei beperkingen aangelopen, veroorzaakt door haar onervarenheid, maar samen met Rudi had ze daaraan gewerkt en bij de volgende actie had ze zich sterker en zekerder gevoeld. Ze had leren omgaan met de lastige kanten van het werk, met de vragen waarop ze meteen een zinnig antwoord moest geven, met de rol die ze keer op keer moest spelen. Rudi had haar daarbij geholpen en bij haar eerste, echte soloactie die erop volgde, had ze zichzelf dolgraag willen bewijzen. Het kostte haar nog steeds moeite daar aan te denken, aan hoe ze zich had vergalopperd.

Met een zucht draaide ze zich op haar zij in de hangmat, met haar gezicht naar de zee. Ze had nog een maand voor ze terug werd verwacht in Nederland en soms, als ze niet kon slapen, maakte ze zich al druk over die terugkeer. Wat als al het respect voor haar verdwenen was? Als ze helemaal opnieuw moest beginnen? Natuurlijk zou ze niet ontslagen worden, ze kon altijd terug naar de regionale recherche, maar dat wilde ze niet. Ze had niet voor niks zo hard gewerkt om zichzelf te bewijzen.

Ze sloot haar ogen en probeerde die gedachte kwijt te raken. Zo'n vaart zou het vast niet lopen. Iedereen kon fouten maken, had Rudi haar keer op keer gezegd. Ze voelde een beetje vertrouwen terugkomen. Rudi zou haar niet laten vallen.

Ze voelde haar telefoon kort trillen en grabbelde het toestel onder zich vandaan. Bij het zien van het berichtje glimlachte ze. Haar moeder. Zoals bijna elke dag. Vond Ellen Romeijn het al niks dat haar dochter bij de politie werkte, die reis naar Thailand bezorgde haar helemaal slapeloze nachten, wist Sanne. Haar moeder begreep ook niet precies waarom Sanne nou zo nodig een paar maanden naar de andere kant van de wereld moest afreizen. Sanne wilde dat ze haar moeder kon vertellen wat er aan de hand was, maar dat ging niet. Discretie was zo'n beetje de eerste voorwaarde waarop ze bij de dienst kon werken. Haar moeder wist waar ze werkte, maar niet wat het werk precies inhield. Dat was weleens lastig, maar gelukkig begreep ze wel dat Sanne haar niet alles kon vertellen. Dat was maar goed ook, had Sanne meermaals bedacht. Haar moeder zou er niet beter

van slapen als ze wist waar haar dochter zich mee bezighield.

Snel typte ze een berichtje terug. Ze liet haar moeder weten dat alles goed ging en dat ze weinig anders deed dan in een hangmat over de schitterende zee uitkijken. Ook schreef ze dat ze leuke vrienden had gemaakt en dat ze genoot. Toen ze op verzenden drukte, glimlachte ze licht. Ze wist zeker dat haar moeder een fractie van een seconde zou denken: als ze daar maar niet de liefde van haar leven ontmoet. Ook al was ze verzot op tv-programma's waarin mannen en vrouwen naar de andere kant van de wereld verhuisden voor de liefde, zelf zou ze het verschrikkelijk vinden als haar dochter die keuze zou maken.

Met een lichte kreun kwam Sanne overeind en zwaaide haar benen over de rand van de hangmat. Haar moeder had niks te vrezen. Ze had allerlei leuke contacten opgedaan tijdens haar reis, maar naar een relatie was ze niet op zoek. Ook al was ze vierendertig, ze had geen behoefte zich te settelen. Nooit gehad ook. Niet dat ze nergens voor openstond, maar als een man al eens langer dan een maand in haar leven bleef, ging ze zich altijd vervelen. Misschien stond ze er niet genoeg voor open om haar leven met iemand te delen, dat was mogelijk. Misschien zou het later nog gebeuren. Vooralsnog vermaakte ze zich prima, meestal in haar eentje en soms met iemand anders.

Heel even bleef ze zitten, toen liet ze haar blik nog één keer over het strand glijden en stapte uit de hangmat. Ze schoot in haar teenslippers en liep haar kleine huisje binnen. Ze wierp een blik op de klok. Niet onaardig ge-

gokt, stelde ze vast. Het was een paar minuten voor halfvijf. Nog anderhalf uur voor ze met de backpackers had afgesproken in een bar, waar ze eerst cocktails zouden gaan drinken voor ze naar het restaurantje gingen. Sanne schopte haar slippers uit, gooide haar bikini op het bed en liep naar de badkamer. Ze draaide de warme kraan half open en wachtte tot het water een beetje was doorgelopen. Daarna stapte ze onder de douche en hield genietend haar gezicht onder de lauwarme waterstraal. Ze dacht aan de avond die voor haar lag. Roy hoorde ook bij de groep met wie ze uit eten ging. Het was nog niet verder gekomen dan een beetje geflirt: een knipoogje van hem, likjes langs de lippen van haar, een toevallige hand op elkaars arm en heupen die haar elektrische schokken leken te bezorgen. Ze dacht aan zijn gebruinde lijf, zijn gespierde borst en aan zijn handen die haar lichaam zouden verkennen. De gedachte alleen al dat deze onbekende jongen haar zou aanraken, gaf een kriebel in haar buik. Ze stapte uit de douche, pakte haar toilettas en haalde Mr. Bunny tevoorschijn. Het vibratorspeeltje leek niet eens echt op een konijn, maar er zat een soort oortje aan dat haar in de zevende hemel bracht. Daarom had ze het ooit zo genoemd. Terug onder de douche zette ze de staaf aan en liet hem trillend langs haar borsten gaan. Ze masseerde haar tepels en genoot van het gevoel toen die hard werden. Opnieuw dacht ze aan Roy, hoe hij met zijn lippen haar tepels zou kussen en speels met zijn tanden er kort in zou bijten. Met haar ene hand duwde ze Mr. Bunny tegen haar schaamlippen, met haar andere hand gaf ze korte kneepjes in haar tepel. Het deed een beetje pijn, maar

dat maakte het juist zo opwindend. Ze draaide met haar vingers rondjes, dacht aan de zwoele lippen en witte tanden van Roy en kneep opnieuw kort in haar stijf geworden tepel. Een golf van genot ging door haar heen.

Ze verplaatste haar aandacht naar beneden en naar Mr. Bunny, die zich inmiddels een opening had gevibreerd tussen haar schaamlippen. Ze bracht hem verder naar binnen en voelde hoe de zachte staaf binnen in haar trilde. Ze genoot ervan, maar wilde meteen ook meer. Langzaam zette ze het oor van het konijn op haarultieme plekje en voelde een schok door haar lichaam gaan. Dit was goed. Ze legde haar hoofd in haar nek, liet het water over haar borsten stromen en concentreerde zich op de bewegingen in haar en de masserende streling van het konijnenoortje.

Sanne knipperde tegen de baan fel zonlicht, die precies op haar gezicht viel. Even sloot ze haar ogen weer en liet zich meevoeren naar de prettige diepte van de slaap. Ze had geen idee hoe laat het was, en wilde dat eigenlijk ook niet weten. Toch was er iets wat maakte dat ze de slaap niet meer kon vatten. Ze opende haar ogen weer en probeerde te bedenken wat het was.

Ze draaide haar hoofd toen ze een geluid naast zich hoorde. In eerste instantie keek ze verbaasd naar de figuur naast haar. Toen kwamen langzaam de beelden van gisteravond terug op haar netvlies. Haar lippen krulden zich in een glimlach en ze rekte zich loom uit. Ze keek naar de perfect gevormde rug naast haar en liet haar vinger er langzaam overheen glijden.

Hij kreunde licht en draaide zich langzaam om. Sanne glimlachte tegen zijn slaperige gezicht. 'Hi', fluisterde ze. Ze probeerde zich zijn naam te herinneren. Roy was het niet, die was halverwege de avond afgehaakt. Ze had het nauwelijks gemerkt, omdat ze het toen al heel gezellig had gehad met deze jongen. Zijn naam was iets Engels. Brad? Chad? Hij kwam uit Australië, dat wist ze nog. En hij was een geweldige minnaar.

Meer hoefde ze ook eigenlijk niet te weten. Als ze het goed had onthouden, ging hij vandaag naar een ander deel van Thailand. Ze zou hem vast niet meer zien. Dat was nog zo'n voordeel aan reizen. Vrijblijvendheid troef. Daar had ze in de afgelopen maanden al regelmatig van geprofiteerd.

Ze draaide zich op haar andere zij en krulde zich op, tegen het mannenlichaam naast haar aan. Ze voelde zijn hand over haar rug gaan. Daarna verplaatsten zijn vingers zich naar haar buik. Ze voelde een paar ontwakende vlinders en draaide op haar rug. Hij had een stoppelbaardje dat hem nog sexyer maakte dan gisteravond. Haar bloed begon harder te stromen. Ze beantwoordde zijn kus en zwaaide daarna haar benen over de rand van het bed. Ze voelde zijn verbaasde blik in haar rug prikken. Daarna hoorde ze zijn voetstappen op de houten vloer toen hij haar volgde naar de badkamer. Ze zette de douche aan en het duurde niet lang voor ze zijn armen om haar taille voelde. Haar blik viel op zijn horloge. Iets na halftwee. Ergens in de slaapkamer hoorde ze haar mobiel overgaan. Even stokten haar bewegingen. Ze werd zelden gebeld sinds ze hier in Thailand zat. Zou er iets aan de hand zijn?

Het geluid verdween en ze spitste haar oren, maar het keerde niet terug. Ze ontspande. Dan was het vast niet heel belangrijk. Ze concentreerde zich weer op de mannenhanden die inmiddels zacht en sensueel over haar lijf gleden en sloot haar ogen. Haar telefoon verdween naar de achtergrond, zoals zo'n beetje al het andere. Opnieuw bedacht ze dat afstand nemen van haar werk en haar leven en misschien wel van zichzelf, een van de betere dingen was die ze ooit had gedaan.

Pas twee uur later herinnerde ze zich dat ze een gemiste oproep had. Alsof er nu pas ruimte voor kwam in haar hoofd, nu ze de deur achter Pat – zoals hij bleek te heten – dicht had gedaan en haar verhitte lichaam in een blauw zomerjurkje had gehuld. Ze keek om zich heen. Het toestel moest hier ergens liggen. Ze raapte de knoedel verstrengelde lakens van de vloer en legde die terug op het bed. Daarna keek ze op de nachtkastjes en in het keukentje. Eigenlijk had ze haar telefoon sinds vannacht niet meer gezien. Of vanochtend om precies te zijn, want terugdenkend was ze tot de conclusie gekomen dat ze niet voor vijf uur thuis was geweest. Het was best lang geleden dat ze was gaan stappen en ze had ervan genoten, ook al herinnerde ze zich inmiddels weer dat ze in een heel klein, duister verlicht cafeetje in een achterafstraatje was beland, waar ze samen met Pat te veel slechte cocktails had gedronken. Het zou niet verwonderlijk zijn als ze haar telefoon daar ergens gewoon was kwijtgeraakt, ware het niet dat ze zeker wist dat ze hem had gehoord.

Ze zag haar tas in de hoek en keerde die net ondersteboven op het bed, toen ze van onder het bed het geluid

van haar ringtone hoorde. Plat op haar buik hingelde ze het toestel onder het bed vandaan. Snel nam ze op, zonder op het nummer te letten. Even was ze gedesoriënteerd toen ze de stem aan de andere kant van de lijn hoorde. Die hoorde niet in de wereld waarin ze zich nu bevond, en die hoorde al helemaal niet bij het gevoel waarmee Pat haar achter had gelaten. Dat gevoel was op slag weg. Ze voelde iets trekken in haar buik.

‘Sanne?’ vroeg de stem toen ze geen antwoord gaf.

Ze vermande zich. ‘Rudi...’

‘Hoe gaat het?’

‘Ja. Goed.’ Ze wist niet eens precies wat ze moest zeggen. Het was raar om hem weer te horen. Maar ook vertrouwd, alsof die twee maanden er niet tussen hadden gezeten. Ze probeerde de opkomende beelden niet toe te laten.

‘Mooi.’ Hij leek even te aarzelen. Ze fronste. Hij aarzelde niet vaak. Toen schraapte hij zijn keel. ‘Sanne, ik zit met een zaak... Ik zou je niet bellen als het niet nodig was, maar het is gecompliceerd en ik...’

Ze merkte dat ze al haar spieren had aangespannen. ‘Wat?’

Rudi haalde diep adem. ‘Het is simpel. Ik heb je hier nodig.’

Ze gaf geen antwoord. Rudi ging door. ‘Twee moorden, de lokale recherche heeft geen idee. Ik heb iemand nodig om undercover te gaan. Een vrouw. Jong, en mooi.’ Ze wist niet of ze zich zijn aarzeling verbeeldde toen hij eraan toevoegde: ‘En ervaren.’

Langzaam draaide ze zich om en ging op het randje van het bed zitten. Er ging van alles door haar heen. Van

de drie maanden bijzonder verlof waren er pas twee om. Dat kon ze zeggen, ze had het volste recht om die laatste maand nog hier te blijven. Ze kon zeggen dat ze er nog niet aan toe was, dat ze pas net alles had verwerkt, of dat ze er nog middenin zat. Er waren anderen die in haar plaats konden gaan. Misschien niet meteen voorhanden, maar de dienst dreef niet op haar. Ze zouden wel iemand vinden. Ze hoefde dit niet te doen.

‘Wat is de zaak?’ hoorde ze zichzelf vragen.

Rudi liet zijn adem hoorbaar ontsnappen. ‘Moord in een seksclub in Brabant. De Soixante Neuf.’

‘Origineel.’

‘Niet echt. Het gaat om twee slachtoffers. Schijnbaar willekeurig, al wordt dat nog onderzocht. Allebei man. Allebei gevonden in opvallende posities.’

‘Laat me raden’, zei Sanne. ‘Soixante Neuf?’

‘Dat niet, maar je zit in de buurt. Onthoud me de nummers even, maar het gaat om standjes uit de Kamasutra. Ik heb hier foto’s. Laat ik zeggen dat de dader zo te zien een hoop woede in zich heeft.’

‘Is het zo erg?’ vroeg Sanne. Ze probeerde zich er een voorstelling bij te maken.

‘Ja’, antwoordde Rudi. ‘Nu heb ik even zitten googelen en er schijnen meer dan zestig standjes te zijn. Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar we moeten er rekening mee houden dat de dader van plan is ze allemaal af te werken.’

‘Een man met een missie.’

‘Of vrouw. Eerlijk gezegd hebben we nog geen flauw idee in welke richting we het moeten zoeken, al zeggen we dat natuurlijk niet tegen de pers. Maar dat we undercover

moeten, is duidelijk. Zo'n seksclub is ondoordringbaar en de baas van die tent is ook al niet van plan ons veel informatie te verschaffen.'

'Is hij verdachte?'

Ze merkte Rudi's lichte twijfel. Zolang ze niet aan deze zaak werkte, was dit soort gevoelige informatie niet voor haar oren bestemd. Toch zei hij: 'Op dit moment is iedereen verdachte en inderdaad, we doen achtergrondonderzoek naar hem. Als je het mij vraagt heeft hij al jaren meer geld dan hij kan uitgeven, maar dat is natuurlijk niet de kern van deze zaak.'

'En de slachtoffers?' Sanne klom verder op het bed en leunde achterover in de kussens. Ze wierp een blik naar buiten en zag de zon, het strand en de palmbomen, maar het vakantiegevoel was weg.

'Tja. Wat ik zeg: ze lijken willekeurig.'

Sanne fronste. Het gebeurde niet vaak dat een moordenaar zijn slachtoffers echt willekeurig koos. Soms leek het op het eerste gezicht zo, maar bleek later in het onderzoek dat er toch een link bestond tussen de slachtoffers en de dader.

'Precies', zei Rudi, toen ze die gedachte hardop uitsprak. 'We moeten dat nog verder onderzoeken, maar ogenschijnlijk is er geen verband, behalve dan dat ze in de Soixante Neuf worden vermoord. Het is dan ook aannemelijk dat als de dader doorgaat met deze Kamasutra-moorden, het volgende slachtoffer weer in de club valt. En daarom hebben we iemand nodig om undercover te gaan.' Hij liet een stilte vallen voor hij zei: 'Jij.'

Sanne gaf geen antwoord.

‘Ik moet eerlijk zeggen dat het een pittige klus is’, zei Rudi. ‘Je gaat undercover als luxe callgirl met alles wat daarbij hoort: seks met vreemden, pijpen, trioetjes; je moet ertegen bestand zijn.’

Sanne liet die woorden door haar hoofd gaan. Ze schrok er niet meteen voor terug. Seks met vreemden. Ze dacht aan Pat. Hij was een vreemde. En de seks was weergaloos. Ze was niet roomser dan de paus. Ze had het zo vaak gedaan met mannen die ze niet kende, en die ze daarna nooit meer had gezien. Soms was het ronduit dramatisch geweest, maar vaker was het superspannend en opwindend. Zo spannend dat zij en Mr. Bunny nog dagenlang van de herinnering hadden kunnen genieten. Ze was niet preuts, ze had zeker grenzen maar die werden niet snel bereikt en ze was – wist ze van de keren dat de onbekende in kwestie nogal was tegengevallen – in staat heel behoorlijk een orgasme te faken. Callgirl. Waarom niet? Ze wist dat ze het kon. En het kon haar terugkeer betekenen.

Rudi vatte haar zwijgen op als twijfel en haastte zich om te zeggen: ‘Maar alleen als je er klaar voor bent. ik ben mijn vertrouwen in jou niet kwijtgeraakt, Sanne, maar je moet ook vertrouwen in jezelf hebben. Alleen dan kun je weer aan de slag.’

Sanne liet haar gedachten de loop terwijl ze naar buiten starde. Een bootje voer traag voorbij in de baai. Ze volgde het met haar blik. Ze had afstand genomen van de vorige zaak. Misschien was het nog niet allemaal verwerkt, maar ze had het voldoende losgelaten. Natuurlijk zou ze zich nog een maand in Thailand kunnen vermaken. Er waren prachtige eilandjes waar ze nog niet was geweest, cultuur-

schatten die de moeite van het bezoeken waard waren en had ze zich niet voorgenomen aan het eind zeker nog een week in het drukke Bangkok door te brengen? Dat zou ze moeten doen, dat zou de verstandige keus zijn. Haar psycholoog zou vast trots op haar zijn als ze dat deed. Vervolgens zou ze zich over een maand bij de dienst melden en langzaam haar werkzaamheden weer opbouwen.

Maar Rudi belde niet voor niks. Als hij iemand anders had die deze klus kon doen, zou hij haar met rust laten. Hij had haar nodig, en dit was haar kans om terug te komen. Dit was haar kans om aan te tonen dat ze wel degelijk gemaakt was voor dit vak, dat wat er was gebeurd een fout was geweest die ze niet opnieuw zou maken. Dit was haar kans om haar eer te herstellen en het respect terug te winnen.

‘Sanne?’ vroeg Rudi, toen ze een tijdje niks had gezegd. Ze haalde diep adem. ‘Maandagochtend briefing?’

STILLE NACHT

1

‘O ja? Ik heb anders wel een plannetje.’

Sanne Romeijn trok één wenkbrauw op en keek de man naast haar aan de bar aan met een blik die het midden hield tussen interesse en cynisme. Ze gebruikte deze blik vaker en hij miste zijn uitwerking nooit. Ook vanavond niet. De man liet zijn vinger, die al aan een spoor over haar hals begonnen was, lager glijden. Sanne keek toe. Ze liet niet merken dat ze zijn actie wel kon waarderen, ook al zaten ze in een drukke bar en was het vrijpostig te noemen dat zijn vinger nu door de dunne stof van haar topje heen haar tepel beroerde.

Ze keek even om. Van haar vriendinnen Olivia en Simone was geen spoor meer te bekennen. Ze vermoedde dat beide meiden zich inmiddels elders in de hippe cocktailbar vermaakten met hun eigen veroveringen van die avond.

Als ze met die twee op stap was, eindigde het altijd zo. Wilde ze een avondje bijkletsen, dan konden ze beter bij een van hen thuis afspreken. Want drie single vrouwen die allemaal wel in waren voor een leuke avond, en die over aandacht niet te klagen hadden, bleven niet de hele avond met elkaar aan de bar zitten.

‘Maar daar moet je het dan wel mee eens zijn’, zei de man zacht in haar oor. Zijn adem streek langs haar huid. Ze rook een mengeling van pepermunt en aftershave en voelde kippenvel over haar rug naar beneden glijden. Ze realiseerde zich dat hij op antwoord wachtte, nu hij duidelijk maakte wat zijn reactie was op haar eerdere opmerking dat ze voor de rest van de avond nog geen plannen had gemaakt.

Sanne hief haar gezicht naar hem op. Ze kneep haar ogen samen toen zijn blik in de hare haakte. Ze zag wat er in zijn donkere ogen te lezen stond en voelde een kriebel in haar onderbuik. Hij wilde haar. En hij was het type dat zorgde dat hij kreeg wat hij wilde, dat had ze al meteen gezien. Het type waar ze van hield. Ze keek naar zijn donkerbruine, bijna zwarte haar dat bestudeerd nonchalant zat. Een man die aandacht besteedde aan zijn uiterlijk, zonder dat te laten merken. Met haar ogen volgde ze de lijn van zijn getailleerde overhemd. Dat hij de nodige tijd in de sportschool doorbracht, was niet moeilijk te raden. Ze had geen idee hoe hij heette en het deed er ook niet toe. Ze zou vanavond met hem in bed eindigen, dat had ze besloten zodra ze hem zag. En net als hij zorgde Sanne dat ze kreeg wat ze wilde.

De man verplaatste zijn hand naar haar gezicht. Hij legde zijn vinger onder haar kin en dwong haar dichterbij

te komen. Gewillig hief ze haar gezicht verder en leunde naar hem toe. Zijn hand lag nu in haar nek en hij trok haar naar zich toe. Zijn lippen raakten die van haar, eerst zacht, meteen daarna gretig. Hij liet zijn tong met die van haar spelen, dwingend en plagerig tegelijk. Haar hart hamerde en bloed suisde in haar oren, bijna op de maat van de bonkende muziek. Zijn handen lagen nu op haar rug en gleden omlaag. Zijn vingertoppen raakten haar billen en ze kromp even ineen van de schok in haar lijf die zijn aanraking teweegbracht. Ze had haar armen om zijn nek geslagen en trok hem nog dichtër naar zich toe. Zijn heupen tegen de hare, ze voelde zijn harde lid tegen haar been. Zacht kreunde ze toen zijn vingers verder gleden en door de stof van haar korte rok heen haar billen masseerden. Het was tijd om te vertrekken.

‘Laten we gaan’, fluisterde ze hees in zijn oor.

Even dacht ze dat hij haar niet had gehoord. Hij kuste haar nek en reageerde niet. Uiteindelijk knikte hij. ‘Mijn huis is vlakbij’, zei hij zacht.

Sanne knikte. De man maakte zich los, pakte haar hand en trok haar mee door de dansende menigte. De bar was afgeladen, het moest ergens rond middernacht zijn. Het deed er ook niet toe. Het enige wat ze voelde was de rush van de opwinding.

Ze volgde hem naar buiten. Haar jas lag ergens binnen, maar zo koud was het niet ze wilde het moment niet laten verstoren door zoiets irritants als een veel te volle garderobe. Op straat bleef hij staan, draaide zich om en zoende haar hard. Sanne voelde zich een beetje overrompeld, maar beantwoordde meteen daarna zijn

kus. Zijn stijl was duidelijk. Een stijl waar ze wel iets mee kon.

Net zo abrupt als hij was begonnen, hield hij ook weer op. Hij trok haar opnieuw mee, leidde haar aan haar arm alsof hij bang was dat ze zich zou bedenken. Ze glimlachte bij zichzelf. Ze was een hoop van plan, maar dat niet.

Een paar minuten later stonden ze voor de deur van een oud grachtenpand. Sanne keek toe hoe hij zijn sleutels uit zijn zak haalde, de deur opendraaide en er toch in slaagde haar niet los te laten. Zijn lippen gingen over haar hals. Hij likte plagerig aan haar oorlelletje, ze huiverde van genot. De deur zwaaide open en hij trok haar naar binnen. Met zijn voet duwde hij de deur dicht en hij zette haar ertegenaan. Zijn handen waren overal. Ze gingen onder haar rok en trokken haar panty naar beneden. Hongerig duwden ze haar slipje aan de kant. Sannes adem stakte toen ze zijn vingers naar binnen voelde glijden. Ze sloot haar ogen en gaf zich over aan de sensatie die de beweging van zijn vingers teweegbracht in haar onderlijf. Ze kreunde, steeds harder. 'Ga door', hijgde ze. 'Niet stoppen.'

Zijn lippen waren bij haar oor. 'Nog niet', zei hij schor, plagerig. Met een snelle beweging trok hij zijn vingers terug. Sanne slikte.

Haar handen lagen nog steeds op zijn rug. Ze liet ze omhoog gaan. Door de ruwe stof van zijn spijkerbroek heen, voelde ze zijn stevige billen. Ze liet haar handen onder zijn broek gaan, voelde de spieren. Hij kreunde in haar oor. Ze trok haar handen terug en rukte ongeduldig aan de knoop van zijn spijkerbroek. Met één beweging trok ze de hele rij open. Haar hand ging onder de rand van zijn boxer-

short en bevrijdde zijn erectie. Hij was keihard, ze voelde de opwindning opnieuw in golven door haar lijf gaan. Zijn gekreun werd luider. Ze liet zich op haar knieën zakken, trok haar tas naar zich toe en wist in een paar seconden een condoom te pakken en uit de verpakking te halen. Ze schoof het om en nam zijn lid in haar mond. Plagerig langzaam liet ze haar tong rondjes draaien. 'Ga door', hijgde hij buiten adem. Ze zoog zachtjes. Een lange kreet ontsnapte aan zijn keel. 'Ga door!'

Ze liet hem uit haar mond ontsnappen en kwam overeind. 'Nog niet', zei ze met een klein glimlachje.

Hij keek naar haar. Ze zag de honger in zijn ogen. Zijn handen gingen over haar borsten. Haar tepels leken in brand te staan. Daarna verder, over haar buik, naar haar billen. Hij rukte verder aan haar panty, ze trapte hem uit. Met zijn ene hand schoof hij haar rok omhoog, met zijn andere tilde hij haar van de grond alsof ze niks woog. Ze schreeuwde het uit toen hij bij haar naar binnen drong. Hij bewoog zacht en hard tegelijk. Ze voelde de spanning zich verder opbouwen in haar lijf en hijgde in het ritme van zijn stoten. Ze klemde haar armen om zijn nek, steeds harder. Er trokken schokken door haar onderlijf. Ze kreunde. 'Harder', smeekte ze. 'Nog harder.'

Hij deed wat ze vroeg. Hij hijgde, kreunde tegen haar borsten. Hij likte aan haar tepels. Ze duwde haar onderlijf naar voren, om hem nog dieper te laten komen. De spanning was ondraaglijk en tegelijkertijd had ze nog nooit zoiets geweldigs gevoeld. 'Doorgaan', prevelde ze schor.

Hij verhoogde het tempo. Sneller. Nog sneller. Zijn ademhaling ging met stoten. Ze sloot haar ogen, duwde

haar bekken naar hem toe en schreeuwde het uit toen de spanning zich in sensationele golven ontladde. Zijn gekreun echode het hare. Ze voelde hem schokken toen hij gelijktijdig klaarkwam.

Even bleven ze hijgend staan. Toen trok hij zich terug. Ze liet zich langs de deur naar beneden glijden. Hij kwam naast haar zitten. Even zeiden ze allebei niks. Toen keek Sanne opzij. Zijn blik was geamuseerd en geïntrigeerd tegelijk.

‘Ik ben Philip’, zei hij.

Ze keek naar hem met half geloken ogen. ‘Kim.’ Hij hoefde haar echte naam niet te weten. Na vandaag zag ze hem toch niet meer.

‘Oké, Kim.’ Hij liet zijn ogen op haar rusten. De honger was er nog niet uit verdwenen. ‘Ik heb ook een slaapkamer.’

Sanne knikte waarderend en kwam overeind. ‘Hoog tijd dat ik die te zien krijg.’

Langzaam drong het rinkelende geluid van haar telefoon door tot haar slaperige brein. Sanne humde zacht, draaide zich om en trok de deken over haar oren. Ze wist niet hoe laat het was, maar het voelde als veel te vroeg om aan deze dag te beginnen. Ze wachtte tot de voicemail het telefoontje zou aannemen en doezelde weer weg toen het stil werd.

Geërgerd deed ze even later haar ogen open. Het geluid begon opnieuw. In het schemerdonker van haar slaapkamer keek ze op haar horloge. Half elf. Op zondagochtend. Ze had misschien vier uur geslapen.

Met een zucht draaide ze zich op haar rug. Er begon een besef door te dringen dat er vandaag iets aan de hand was. Ze kneep haar ogen weer dicht. O ja, dat was ook zo. Ze was jarig. En dit was waarschijnlijk haar moeder.

Ze greep haar mobiel en wilde het telefoontje al bijna wegdrukken toen ze zag dat het niet degene was die ze verwachtte. Ze fronste even. Dit was zeker weten geen felicitatietelefoontje. Ze ging rechtop zitten.

‘Goedemorgen Rudi’, zei ze met een stem waarvan ze hoopte dat de slaap er niet te veel in zou doorklinken.

‘Ik bel je wakker.’

Ze glimlachte even. ‘Scherp.’

Rudi was niet het type om zich voor zoiets te verontschuldigen en Sanne was niet het type om er aanstoot aan te nemen dat haar baas haar in haar vrije weekend wakker belde. ‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg ze.

‘Ik ben in Brussel, op dat Interpol-symposium.’

Sanne moest even nadenken. ‘Ah, over internationale vrouwenhandel’, herinnerde ze zich toen. Als undercoveragente had ze een tijdje geleden zelf kennis gemaakt met die wereld. Een harde kennismaking, met bijna fatale gevolgen.

‘Precies. Ik was hier samen met rechercheur Damwijk, maar hij is ziek geworden. Er is een plaats over en het lijkt me voor jou heel leerzaam om dit symposium te volgen. Je hebt ervaring in die wereld en als er opnieuw een operatie gedaan moet worden, is het goed dat je weet wat Interpol aan informatie heeft. Dus de vraag is of je het ziet zitten om hierheen te komen.’

‘Ik ga meteen een treinticket boeken.’

‘Goed. Ik mail je zo wat informatie door en dan zie ik je vanmiddag. Bel me als je hier bent.’

Sanne beloofde het en hing op. Ze sloeg de deken terug, zwaaide haar benen over de rand van het bed en liep naar de badkamer. Haar hoofd bonkte een beetje. Ze zette de warme douche aan en liet het water over haar lijf gaan. Langzaam werd ze helderder. Ze dacht aan gisteravond en sloot haar ogen. Even voelde ze een tinteling door haar buik gaan. Philip, of hoe hij ook mocht heten, was een ware sensatie geweest. Pas tegen de ochtend had ze zijn appartement verlaten. Hij had haar niet om haar nummer gevraagd noch had hij haar gevraagd te blijven slapen. Ze hadden dezelfde intenties.

Ergens was het misschien wel jammer dat ze hem niet meer zou zien, want de seks was fenomenaal geweest, maar ze zat niet te wachten op een relatie. Op gedoe en gezeur, zoals in haar tijd met Nick het geval was geweest. Op zich voortdurend verantwoord en verontschuldigen voor haar lange werkdagen en de weken dat ze soms van de aardbodem moest verdwijnen tijdens een undercoveroperatie. Undercoveragent zijn ging niet samen met een relatie, zoveel had ze wel geleerd. Ze moest kiezen en het had haar geen moeite gekost. Haar werk was haar leven.

Ze masseerde shampoo in haar haar, zeepte zich in en spoelde daarna alles af. Met enige spijt draaide ze de douche uit. Gelukkig was het zonnig lenteweer en dat betekende dat het aangenaam warm was in haar kleine appartement. Sanne droogde zich af, schoot in haar badjas en ging aan de eettafel zitten. Ze klapte haar laptop open. ‘Brussel’, zei ze zacht bij zichzelf. ‘Eens kijken.’

Nog voor ze de website van de spoorwegmaatschappij had geladen, werd haar aandacht afgeleid doordat er een WhatsApp-berichtje op haar telefoon binnenkwam. Het was van Simone, die haar feliciteerde met haar verjaardag en vroeg of ze haar jas terug wilde. Erachter stond een smiley met een knipoog. Sanne grinnikte in zichzelf. Ze stuurde terug dat ze die jas niet nodig had, omdat ze het na vannacht bepaald niet koud had. Ze zag in het scherm dat Simone meteen een berichtje terug begon te typen, maar ze legde haar telefoon aan de kant. Ze zou haar vriendin straks wel even bellen, nu moest ze eerst zorgen dat ze zo snel mogelijk in Brussel kwam.

Sanne keek met een schuine blik op haar horloge. Het was iets over elven en de volgende trein vanaf Utrecht CS naar Brussel ging over een uur. Die moest ze kunnen halen, als ze opschoot. Ze klapte de laptop dicht en beende naar haar slaapkamer. Daar schoot ze in een zwarte broek, een topje en een jasje. Ze keek in de spiegel. Misschien een beetje formeel, maar ze wilde niet te casual gekleed op het symposium verschijnen. Ze liep terug naar de badkamer, kamde haar haar en kneedde er mousse doorheen. Gelukkig was ze gezegend met haar dat uit zichzelf best behoorlijk opdroogde, dus nam ze niet de tijd om het te föhnen. In plaats daarvan pakte ze haar make-upspullen en ging aan de slag. Na een paar minuten keurde ze het resultaat. Van die lange avond zag je niks meer, stelde ze tevreden vast.

Even later trok ze de deur van haar appartement achter zich dicht. Ze trok een klein handbagagekoffertje achter zich aan naar buiten. Voor de zekerheid had ze wat kleren meegenomen. Het symposium duurde tot woens-

dag en ze wist niet of ze vanavond weer thuis was of dat Rudi verwachtte dat ze tot het eind zou blijven. Terwijl ze in de stadsbus naar het station stapte, dacht ze na over wat hij had gezegd. Ze had inderdaad meegewerkt aan een undercoveroperatie die te maken had met vrouwenhandel. De grote crimineel en drugsbaron Charlie van der Zee liet minderjarige Oost-Europese meisjes voor hem werken achter de webcam en als escort. Daarmee overtrad hij niet alleen de wet, hij gebruikte zijn bedrijf Charlies Angels ook nog eens om op grote schaal crimineel geld wit te wassen. Het aan het licht brengen van de witwaspraktijken was Sannes voornaamste doel geweest, maar ze kon haar ogen niet sluiten voor wat de meisjes werd aangedaan. Sanne had alles in het werk willen stellen om de meisjes te helpen. Daarbij had ze te veel op eigen houtje gehandeld en dat was haar duur komen te staan. Maar ze had ervan geleerd en ze was dankbaar voor de tweede kans die Rudi haar had gegeven. Ondanks haar stomiteit had hij zijn vertrouwen in haar niet verloren en dat had hij niet alleen bewezen door haar in te zetten op een nieuwe undercoveractie, maar ook door haar nu naar Brussel te laten komen. Hij zei het niet met zoveel woorden, maar ze kende Rudi langer dan vandaag. Als hij wilde dat ze de informatie van Interpol met eigen oren hoorde, was dat niet omdat ze dan iets kon leren over een operatie in het verleden. Rudi keek altijd naar de toekomst.

Ongemerkt was de bus al op het station aangekomen. Sanne stapte uit en keek op haar horloge. Ze had nog tien minuten. Snel kocht ze een kaartje en liep op een draf-

je naar het perron. Ze voelde haar telefoon trillen in haar jaszak en nam op zonder te kijken wie het was.

‘Lieverd!’

‘Hai mam’, zei ze licht hijgend.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag!’

‘Dank je.’

‘Waar ben je in vredesnaam? Ik hoor allemaal geluid op de achtergrond.’

‘Op het station. Ik stap zo in de trein naar Brussel.’ Sanne keek op een informatiebord en stapte op de roltrap. Haar ademhaling kwam weer een beetje tot bedaren.

‘Wat moet je nou in Brussel?’

‘Een symposium.’

‘O.’ Haar moeder deed haar best de teleurstelling niet te laten horen. ‘Ik wilde eigenlijk langskomen vanmiddag. Ik heb een taart voor je gebakken.’

‘Sorry mam. Als ik het van tevoren had geweten, had ik het tegen je gezegd. Maar Rudi belde net en...’

‘Ach, laat ook maar, het is niet belangrijk. Werk gaat voor. En die taart loopt niet weg. Wanneer ben je terug?’

Sanne glimlachte. Typisch haar moeder. ‘Uiterlijk woensdag.’

‘Wat doe je woensdagavond?’

‘Jouw taart eten. Is het die lekkere appeltaart?’

‘Natuurlijk, ik weet toch waar je van houdt. Ik gooi hem in de vriezer en dan zie ik je woensdagavond. Succes in Brussel, lieverd!’

Sanne hing op. Ze voelde zich een klein beetje schuldig dat ze haar moeder zo liet zitten, ook al wist ze dat die het wel begreep. Tijd om bij dat gevoel stil te staan had ze

echter niet. De trein die ze moest hebben kwam met een piepend geluid voor haar tot stilstand. Zoevend gingen de deuren open. Sanne stapte in en zocht een plekje bij het raam. Daarna pakte ze telefoon en belde Simone.

‘Hé birthday girl’, zei die vrolijk toen ze opnam. ‘Je hebt jezelf op een cadeautje getrakteerd vannacht?’

Sanne schoot in de lach. ‘Dat kun je wel stellen, ja.’

‘Ik zag je weggaan. Hij zag er goed uit.’

‘Dat was nog maar het begin.’

Simone grinnikte. ‘Het klinkt alsof je een leuke avond hebt gehad.’

‘Reken maar. En Olivia en jij?’

‘Olivia is er om een uur of twee vandoor gegaan. Alleen, voor zover ik weet. Hoewel ik haar eerder op de avond zag zoenen met iemand met een trouwring om zijn vinger.’

Sanne kreunde licht. Hun vriendin leek op een of andere manier een radar te hebben voor gebonden mannen. ‘En jij?’

‘Ik heb ook niet stilgezeten. Ik kwam een oude bekende tegen.’

‘Toch niet Stefan?’

‘Toch wel.’

‘Simoon...’

‘Ja, ik weet het, ik moet van hem af. Maar hij was...’ Ze zuchtte diep. ‘Het is gewoon geweldig in bed. Zolang we het daarbij laten, is er volgens mij niks aan de hand.’

Sanne rolde met haar ogen. Haar vriendin had al drie jaar een knipperlichtrelatie met een man van wie je van een kilometer afstand kon zien dat hij niet goed voor haar was. Ze waren inmiddels een halfjaar uit elkaar en Sanne

hoopte dat Simone eindelijk over hem heen was, maar elke keer als ze hem tegenkwam, ging ze toch weer voor de bijl.

‘Nee, zolang het daarbij blijft niet, nee. Maar het blijft daar nooit bij en voor je het weet, doet hij je weer pijn.’

‘Ik heb wel iets geleerd van mijn fouten. Het moet hierbij blijven. Spetterende seks, en daarna gaan we allebei weer onze eigen weg.’

Sanne haalde diep adem. ‘Als je maar weet wat je doet.’

‘Natuurlijk. Wat is dat?’ Simone reageerde op het fluitje dat aangaf dat de trein ging vertrekken.

‘Ik zit in de trein. Werk.’

‘Aha. Leuke manier om je verjaardag te vieren.’

‘Ik heb mijn verjaardag al gevierd. Vannacht, met Philip. En het was me het feestje wel.’

‘Nou, gefeliciteerd dan’, lachte Simone. ‘Succes vandaag, met je werk.’

Sanne hing op en haalde haar laptop uit haar koffertje. Ze kon zich maar beter gaan inlezen.